

SAMOROST

číslo 2 / rok 2015 / ročník 36

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

Tento způsob léta...

...alespoň jak pro koho. Letos mě inspirovali studenti svým vyprávěním o letních aktivitách. Asi to s mladou generací nebude tak špatné, všichni pracují na brigádách, eventuálně cestují a poznávají cizí kraje. Ostatně to se dá vyčíst z úryvků, které jsme letos do Samorostu vybrali.

V září dozvuky oslav 130. výročí založení školy a brzy na to odchází ze školy Ing. František Čapek a v zápětí ředitel Ing. Holický. Posila – nový matikář Mgr. Jiří Záleský. Krajský školní podnik jede na plné obrátky.

S literaturou je to také slabší, žádný super výrazný talent jako dřív. Nicméně rysuje se několik slušných prozaiků, chce to čas, a snad i nějaký poeta. Uvidíme. Čtěte a pište.

-moon-

EXKURZE DO FRANCIE

Nastupujeme do malého autobusu. Je přesně půlnoc. Řidiči na navigaci hledají trasu. Do Kaiserslauternu bychom měli dorazit asi za osm hodin. Světla autobusu protrhávají hustou mlhu. Většina z nás už spí. Studený autobus se po několika hodinách jízdy zahřál. Je slyšet chrápání několika z nás.

Už se rozednívá, první sluneční paprsky probouzejí celý autobus. Na lesní správě v Kaiserslauternu je pro nás přichystána snídaně. Voňavé koblížky a křupavé preclíky naplňují naše hladové žaludky. I horký čaj po ránu přijde vhod. Dozvídáme se základní informace o zdejší lesích.

„Obhospodařujeme celkem 23 655 hektarů lesa. Snažíme se vypěstovat kvalitní dubové porosty“, slyšíme od ředitelky zdejší lesní správy.

Po chvíli si již prohlížíme velkou paseku, na které se přirozeně zmladil z ponechaných dubových výstavků. Celý tento nálet lemují kvalitní oplocení, asi 2 metry vysoké. Vedle této paseky se nachází porost, ve kterém je nám názorně předvedena výchova dubových tyčovin. Z tenkých dubových kmínků odlétávají kusy kůry, což má zamezit dalšímu růstu těchto nekvalitních jedinců. To má vést k čistění kmenů ponechaných stromů. Asi kilometr od tohoto porostu vidíme výsledek večkeré výchovy. Všichni žasneme. Několik staletí staré duby nad našimi hlavami tvoří doslova „živou klenbu“. Slyšíme informace o zpeněžení těchto kvalitních dubových kmenů.

Nasedáme do autobusu. Přijíždíme ke správě, kde je pro nás připraven výborný oběd i s desertem. Pochutnáváme si na grilovaném mase se salátem. Loučíme se s přívětivým personálem malými dárky.

Opět cesta autobusem do naší ubytovny, která leží ve Francii, v nadmořské výšce 600 metrů, nad malebným městečkem Munster. Stoupáme do prudkého kopce, každou chvíli projíždíme ostrou zatáčkou. Cestou sledujeme zapadající slunce, které celou oblohu zabarvilo do červena. Mohutné kopce Vogéz vrhají stíny na usínající Munster. Přijíždíme na ubytovnu, ze které máme krásný výhled na zapadající slunce, které nás uspává.

František Krutský

EXKURZE NA LESNÍM MAJETKU KLÁŠTERA SCHLÄGL

V září letošního roku proběhla exkurze lesnické školy v rakouských lesích na majetku kláštera Schlägl. Zde byli studenti seznámeni s přírodě blízkým hospodářstvím, které je založeno na principu těžby stromů cílových tloušťek. Tato metoda je předmětem diskuze i mezi lesníky v naší republice. Odborný výklad exkurze žákům poskytl současný lesmistr Dipl.Ing. Mgr. Johann Wohlmacher.

Na celém majetku nelze v současné době zhlédnout žádný výběrný les. Vidět však můžeme většinou stabilní a kvalitní smrkové porosty s příměsí buku a jedle, které jsou dlouhodobě obhospodařovány podrostním způsobem se stanovenou délkou obnovní doby 60-80 let. Velký důraz je kladen na využívání autoregulačních pochodů v nárostech a podrostech pod mateřským porostem. Důsledně je uplatňován i princip nepasečného hospodaření zákazem holých sečí. Cílem tohoto hospodaření je produkce kvalitního, zdravého a dobře zpeněžitelného dříví. To je spojeno se schopností jednotlivých dřevin dosáhnout relativně vysokého věku ve velmi dobré zdravotní kondici. Znamená to, že jednotlivé dřeviny nesmějí trpět výrazným výskytem hnilob, nepravého jádra a dalších vad, které podstatně snižují cenu dřeva. Tuto podmínku dobře splňuje ve zdejších podmínkách smrk, který netrpí přílišným výskytem hnilob a je schopen i ve vyšším věku produkovat kvalitní zdravé dříví. Nesplňuje ji však už například buk, který trpí silným výskytem nepravého jádra a musí být proto těžen nejpozději do věku cca 120 let.

Velmi dobře je propracována metoda těžebního výběru jako základní metoda pěstování lesa. Těžební výběr je důsledně uskutečňován podle výše uvedených kritérií v dlouhém čase (až osmdesátiletá doba obnovní) a ve velkém prostoru (velké množství porostů, v nichž je realizována těžba). Dříví je prodáváno na odvozním místě. Již na první pohled je v lese zřejmá velmi vysoká hustota transportní sítě. Hustota lesních cest činí 41,64 bm/ha a přibližovacích linek dokonce 138,05 bm/ha. Dokonalé zpřístupnění porostů je již několik desetiletí cíleně budováno a je základním předpokladem dlouhodobé těžby a soustředování dříví v lesních porostech s minimalizací škod na stojících stromech a půdě. Celý obhospodařovaný lesní majetek je výrazně výnosový.

Pro žáky lesnické školy byla exkurze velmi přínosná, neboť jim bylo vše demonstrováno přímo v lese na zkusných plochách. Pan lesmistr výklad doprovodil řadou grafů, porostních map a přehledných tabu-

lek. Studenti tak měli možnost si výsledky hospodaření porovnat s naším, většinou holosečným způsobem těžby, založeným na principu věkových tříd.

Podle zdrojů a informací z kláštera Schlägl sepsal a upravil Ing. František Čapek

PASOVÁNÍ A SOUD PRVNÍCH ROČNÍKŮ

Letos se opět uskutečnilo tradiční pasování na soud 1. ročníků lesnické školy v Písku. Pasování do věhlasného cechu lesnického probíhalo v aule školy. Samotnému aktu však předcházely velké přípravy, ať už prostoru, programu, nebo pasovacího nápoje a pasovacích listin. Akce se pomalu blížila a přípravy vrcholily, i přes některé organizační potíže. Ty ale neměly na výsledek žádný velký dopad.

Ve čtvrtek 13. 11. se do Písku sjela většina rodičů studentů prvního ročníku, aby viděla, jak se jejich synové a dcery pomalu zapojují do života lesnické školy. Zaplněná aula netrpělivě čekala na ohlášení prvního studenta, zatímco ten se svými spolužáky stále nervózně postával za dveřmi. samozřejmě nikdo netušil, co ho za dveřmi čeká. Napětí se dalo krájet.

Nervózní ale byli i třetíci, jakožto organizátoři. Celý úspěch akce stál na nich a každá chybička mohla pokazit celkový dojem.

Konečně nastala ta chvíle. Pasování zahájil jeden ze studentů přečtením desatera a poté si vzala slovo paní zastupující ředitelka Mgr. Šárka Havelková. Ochutnávku pasovacího nápoje však vtipně přenechala třídní matce, pardon, učitelce 1. B, Mgr. Janě Kudlákové. Pak už došlo na samotné pasování a prvňáci chodili na pódium, kde se dotčený akt odehrál.

„Dávám ti ránu tesákem, abys byl dobrým lesákem.

Dávám ti ránu druhou, abys byl lesu dobrým sluhou.

Dávám ti ránu třetí, abys k lásce k lesu vedl i své děti.“

Vypili pasovací nápoj, dostali pasovací listiny a byli přijati do cechu lesnického. Podání ruky bylo na místě. Následovala část, kterou bych nazval „ulička hanby.“ Pasovaný prošel kolem tří třetáků. Každý držel typickou věc pro lesnictví. Svazek hlavní od brokovnice, lištu od pily a průměrku. Procházející byli těmito předměty „plácnuti“ přes pozadí a dostali na čelo razítko.

Pasování bylo úspěšně za námi, ale rozhodně nebylo všemu konec. Za chyby a neslušné chování se platí a nejinak tomu bylo i tady. Večer totiž došlo na soud, který ale neprobíhal na půdě škole, nýbrž v penzi-

onu Sport. Zde se opět sešly oba ročníky, tentokrát bez rodičů, pouze za doprovodu třídních učitelů a vychovatelů.

Žáci třetího ročníku se jistě nejvíce těšili na lahodný mok, kterého měli více než dostatek. Uznávám, trochu nesporně vzhledem k prvákům, nezletilcům, kteří statečně polykali malinovku nebo minerálku. Nechybělo samozřejmě ani občerstvení a k dobrému pivu se nejvíce hodí pořádný guláš. Na tom si pochutnali všichni a nic nebránilo tomu, aby se pokračovalo v programu.

Zasedl soud, včetně velectěné poroty. Vše proběhlo podle hesla „každému podle jeho zásluh“, takže si nikdo nemohl stěžovat. V rámci těchto psychologických seznamovacích her dostali prvňáci další lekce z botaniky, zoologie i pěstování lesa, většinou z kapitol, které se v příslušných hodinách neprobírají.

Na závěr proběhl i soud nejvyšší, kdy byli odsouzeni i soudci. Dokázali, že od svého pasování nic nezapomněli, ba účastí na mnoha honech a soudech své znalosti rozhojnili.

Vše proběhlo bez problémů, a i když možná druhý den někoho trochu bolela hlava, určitě mají na ten den všichni pěkné vzpomínky.

Antonín Prech, 3. B

PASOVÁNÍ DO LESNICKÉHO CECHU

Když jsem podávala přihlášku na Střední lesnickou školu v Písku věděla jsem, že jsou první ročníky pasovány do lesnického cechu. Ale netušila jsem, co od toho mám očekávat! Strach jsem z toho neměla, důležité pro mě bylo v té době se na lesnickou školu vůbec dostat. A to se mi taky splnilo. 23. dubna 2015 jsem se dozvěděla, že jsem přijatá. Byla jsem šťastná. Začala jsem se zajímat o pasování. Kdo nás bude pasovat, co to bude obnášet. Na moje otázky jsem brzy našla odpovědi. A tak jsem doufala, že to bude sranda. Tak jsem se tím už více nezaobírala. Během září jsem se seznámila se spolužáky a spolužačkami. Během pár týdnů přišla také řeč na pasování a soud. Většina lidí o soudu slyšela poprvé. Když jsme se dozvídali o pasovacím nápoji a různých zálužných úkolech na soudu, humor nás přecházel. Začínali jsme z toho mít strach. A tak jsme přemýšleli, jak to zvládnout...

Čas se rychle krátil a nadešel „Den D“ – 5. listopadu 2015 jsme byli pasováni do lesnického cechu 3.A. Pasování proběhlo takto: shromáždili a seřadili jsme se v aule. Třetáci uvítali nás i naše příbuzné. Také přečetli lesnické desatero. Poté se přešlo na samotné pasování. Postupně každý z nás si klekl na pravé koleno a byl odpasován. Potom si podal ruku s ostatními a připil si pasovacím nápojem, který byl kyselý. Dostal pasovací listinu a byl označen rokem pasování číslovačkou na čelo. Večer následoval soud. Každý z nás splnil úkol a bylo po všem. Všichni to nějak zvládli. A tak si myslím, že jsme z toho měli zbytečné obavy!

Voráčková Marie 1.A

PASOVÁNÍ

Celou noc jsem nemohla spát, v půl sedmé se z rozhlasu ozval budíček, který byl neobvykle dlouhý. Byl čtvrtek 5. listopadu a odpoledne se mělo konat slavnostní pasování prvních ročníků do cechu lesnického.

Dopoledne nervozita stoupala. Při hodinách jsem přemýšlela jen nad pasováním.

„Kleknout na pravé koleno, pravou nohou nestoupat na chvojí, připíjet levou rukou, nesmát se,“ tato slova mi neustále běhala hlavou. V půl druhé skončilo vyučování a přesně za hodinu jsem já a moji spolužáci měli být pasováni, rychle jsem si došla na oběd a pak utíkala na internát. Tam už nebylo moc času na přemýšlení, převlékla jsem se do uniformy a upravila se. Rodiče přijeli a s nimi i moje sestřička, která mě moc neuklidnila, spíš naopak. Řekla: „Co když se tam přede všemi pozvracíš?“

Bylo čtvrt na tři, já a moji spolužáci jsme se řadili před aulou. Uvnitř už čekali rodiče a žáci třídy 3.A, kteří nás pasovali. Bála jsem se a myslím, že jsem nebyla jediná. Ozval se skřipavý znak, dveře se otevřely. Stáli tam už i profesori. Vešli jsme. Dlouhé proslovy paní ředitelky a našeho třídního profesora mě ještě více znervózňovaly. Vyvolali první jméno. Přede mnou bylo ještě dalších 5 lidí.

„Pravé koleno, levá ruka, pravé koleno, levá ruka,“ zase mi probíhalo v hlavě. Než jsem se stačila vzpamatovat, už přede mnou nikdo nestál. Najednou se ozvalo mé jméno. Podlomila se mi kolena a roztrásly ruce. Pomalým krokem jsem šla k podiu. První schod, druhý schod, třetí schod. Poklekla jsem na pravé koleno. Petr řekl: „Dávám Ti ránu tesákem, abys byl dobrým lesákem. Dávám Ti ránu druhou, abys byl lesu dobrým sluhou. Dávám ti ránu třetí, abys lásce k lesu vedl i své děti.“ Vstala jsem a podala ostatním pasujícím ruku, když v tom jsem uviděla pasovací nápoj. Udělalo se mi špatně. Hnědá tekutina se šlehačkou posypaná něčím, co nešlo jednoznačně popsat. Nejistě jsem šla ke stolu. Nastalo hromové ticho.

„Musím to vypít,“ říkala jsem si v duchu. Skleničku jsem zvedla k ústům. Nevonělo to. První hlt byl šok, něco tak odporného jsem v životě nepila. Zvedl se mi žaludek. Už jsem myslela, že se pozvracím. Druhý hlt a třetí hlt, sklenička byla prázdná. Nemohla jsem uvěřit.

V duchu jsem křičela: „Já to dokázala, zvládla jsem to!“ Byla jsem opravdu šťastná. Pasování bylo za mnou. Úžasný pocit. Asi po týdnu jsem usoudila, že mohlo být i hůř, ale v tu chvíli jsem se cítila opravdu hrozně.

Hroncová Aneta 1.A

PASOVÁNÍ

První listopadový týden patřil k významným dnům v mém životě. Bylo 5. 11. a mě čekalo pasování do cechu lesnického. Tato tradice je na SLŠ již léta. Pasují se všichni prváci, ale i noví kantoři. Pro mne to byl krok do neznáma, velkou oporou nám v tento moment byl náš třídní učitel. I přes to, že od starších

spolužáků a kantorů jsem věděla, co mě a mé spolužáky čeká, tak i přesto jsem byla nervózní. Na naše pasování se přišli podívat i rodiče. Měla jsem výhodu v tom, že díky svému jménu jsem skoro poslední v seznamu, tudíž jsem se psychicky připravovala, zatímco mí spolužáci byli pasováni. Největší strach, jsem měla asi ze soudu, který byl již pro rodiče nepřístupný. Když zaznělo moje jméno, hrdě jsem vykročila vstříc nové zkušenosti. Dávala jsem si pozor, abych nešlápla na jehličí, abych neustále koukala do očí pasujícímu a hlavou mi běhala myšlenka na strašný pasovací nápoj, který každý z pasovaných musel vypít. A pochopitelně jsem nesměla zapomenout sama sebe pochválit, že jsem nápoj vypila skoro celý, i když jsem si nebyla jistá, že se nepozvracím. Pak už náš čekal jenom soud. Tajně jsem doufala, že jsem během pasování neudělala více chyb či přešlapů a že ke mně naši třetáci budou shovívaví. Do dvojice jsem šla se spolužákem, který měl dělat brouka hovnívála a já jeho kuličku. No myslím, že jsme se oba oddychli, když jsme úkol splnili, a mohli si gratulovat, že jsme nedostali třeba žízalu v křeči, srnu v říji a nebo tuleně, co se perou o samičku. Na závěr bych chtěla říct, že celá tato akce ve mně zanechala hluboké vzpomínky a již nyní se těším, až bude naše třída za 2 roky pasovat budoucí lesáky.

Těhlová Adéla 1.A

PASOVÁNÍ

Pátý listopad – datum, které mě strašilo už od začátku roku. Pasování do cechu lesnického. Bylo ráno a mě se nechtělo z postele. Bála jsem se. Celé odpoledne jsem přemýšlela, jak bych se tomu mohla vyhnout. „Budu dělat, že je mi špatně,“ nápady mi létaly hlavou. Bohužel, nic nebylo tak dobré, aby to zafungovalo.

Ve čtvrt na tři jsme se všichni sešli před aulou. Tam nás žáci 3.A spočítali, byli jsme všichni. Chtěla jsem utéct, ale už bylo pozdě. Skřípavý zvuk dveří nás doprovázel do auly. Tam už čekali profesoři, rodiče a vychovatelé. Bolelo mě břicho, byla jsem nervózní. Po chvíli čekání vyvolali moje jméno. Roztřásla se mi kolena. Svižným krokem jsem šla k podiu. Kluk, který mě pasoval, se přechýlil a já se začala smát. To jsem asi neměla dělat, ostatní třetáci se na mě s údivem podívali. Podala jsem všem ruku. Pak to přišlo. Pasovací nápoj! Vypadalo to jako kakao se šlehačkou, až na to, že ne dně skleničky něco plavalo. Udělalo se mi špatně. První doušek jsem ani nepolkla, bylo to tak odporné, že jsem to vyplivla rovnou na třetáka, který stál naproti mně. Všichni v aule se začali smát, včetně mě. Dokonce mi i tleskali. Mě ale bylo na zvracení. Dali mi pasovací listinu, na čelo razítko a já utíkala k nejbližšímu umyvadlu. Napila jsem se vody. Udělalo se mi lépe.

Celá naše třída pasování zvládla a já byla ráda, že už to mám za sebou. Po skončení jsem se došla omluvit třetákovi, kterého jsem poprskala. Nic si z toho nedělal, jen jsem se tomu společně zasmáli.

„Ty jsi jediná, kdo to nevypil,“ řekla mamka se smíchem ve tváři. Začaly jsme se obě smát. A můj bráška se mi směje dodnes.

Hailová Kateřina 1.A

KAKTUSOVÉ LESY

Těžko říct, které porosty jsou nejkrásnější, snad ty smíšené. Mezi nejzajímavější ale určitě patří lesy kaktusové. Pochopitelně že se s nimi nese-
tkáme nikde v Evropě, dokonce ani ne v Africe, Austrálii či v tropické Asii. Jsou totiž specifickým fenoménem amerického kontinentu. Ten je jediným světadílem, na kterém se kaktusy nacházejí na přirozených, původních biotopech, na nichž se vyvinuly do dnešní podoby až po odtržení a oddálení americké a africké pevniny. Velkým omylem je, když se kaktusy považují za pouštní rostliny. Poušť je totiž typická tím, že se na ní již vegetace nevyskytuje, nebo pouze v naprosto minimálním množství a v omezené druhové biodiverzitě. Nejhojnější výskyt kaktusů je pak na stanovištích, které lze označit za biotopy polopouštního typu. Rostliny, které se zde vyskytují, musí nejen dokázat přežít mnohaměsíční období sucha (kaktusy to řeší poutáním velkého množství vody ve stoncích), ale i po krátké době dešťů rychle odkvést, odplo-
dit i se vysemenit. Na místech, která jsou hustě porostlá kaktusovou vegetací, se vytváří porosty, které u cereusovitých (sloupovitých) druhů připomínají lesy a s určitou nadsázkou jsou za ně i označovány. Je však pravdou, že takových míst není v severní i jižní Americe mnoho a je vždy velkým zážitkem na ně zavítat.

Určení stáří kaktusového „lesa“ a jedinců v něm je pak podstatně složitější, nežli je to u našich dřevin. Stonky kaktusů nevytvářejí letokruhy, takže věk nelze stanovit nějakou exaktní metodou, ale pouze empiricky. Ze zkušeností víme, že např. při stáří 10 let dosáhnou výšky 10 cm, při stáří 50 let cca ½ m atd. U největšího sloupovitého kaktusu severního Mexika a států jihozápadu USA, *Carnegiea gigantea*, se pozorováním zjistilo, že prvně začíná kvést v přibližně 150 letech. Největší sloupovité druhy podle těchto odhadů dosahují ve stáří 500 – 1000 let. V jejich podrostu však často ještě rostou menší druhy kaktusů, a co je nejzajímavější, obdobně jako v našich lesích, řada druhů hub. S klouzky, žampiony, kozáky, křemenáči i hříbký jsme se ojedinelé setkávali na lokalitách kaktusů jak v Mexiku, tak v Chile, Peru, Argentině i Bolívii. Je vidět, že také i vyšší houby jednoznačně patří do skupiny kosmopolitních organizmů, tedy takových, které obývají a putují po všech světadílech naší planety.

PhDr. Rudolf Slaba

jižní Bolívie

MOJE PRÁZDNINY 2015

NOVÝ ŘADOV

První den prázdnin byl pro mě hodně chaotický, protože jsem si musela balit věci na čtrnáct dní – jela jsem na Nový Řadov dělat oddílovou vedoucí a pracovat v kuchyni. Když jsem přijela na Nový Řadov, byla jsem velice nervózní, jak to celé dopadne a jak to všechno s těmi dětmi zvládnu. Uběhlo pár hodin a už začali najíždět děti. Stála jsem tam u svého sloupku – oddílu č. 14 a netrpělivě čekala na rodiče s dětmi. Když už jsem měla všechny děti, začala nám první celotáborová hra. Hra byla velice zvláštní, měla název „kláda“ a spočívalo to v tom, že jsme se všichni z oddílu museli chytit za kládu a běhat s ní po lese. Bylo to na čas a my jsme to vyhráli. Po dobu deseti dnů jsme pořád vyhrávali všechny celotáborové hry, ale ejhle.

Najednou jako kdyby bylo všechno jedno a začali na to kašlat. Nešla z nich žádná pozitivní energie a bylo vidět, že jsou opravdu dosti unavené. Šla jsem si teda s nimi o tom promluvit. Říkali mi, že jsou ze všeho vyčerpaní. Ale šla jsem do toho a začala jsem je popohánět a podpořovat, že náš tým č. 14 „Ginger Money gang“ je ze všech nejlepší a že to všem dokážeme. Nás ještě po těch 2 dnech proher nikdo nepředehnal ve čunrdlíkách (řadovské peníze za celotáborové a noční bojovky).

Další den jsem je šla vzbudit a zjistila jsem, že jsou opět hodně aktivní a plní energie. Poslední den to bylo opravdu velmi napínavé. Celotáborová hra měla název „pozdní sběr“ a bylo o tom, že se musela nashírat pětilitrová flaška borůvkami. Podpořila jsem je opravdu moc. Dobíhali jsme a zjistili jsme, že před námi už jsou dva oddíly. Doběhly poslední dva oddíly a začalo vyhlašování nejlepších třech oddílů za čtrnáct dní. Mysleli jsme, že budeme druzí, ale ono ne. Najednou hlavní vedoucí tábora zakřičel, že jsme my oddíl č. 14 „Ginger Money gang“ vyhráli a získali 17 500 čunrdlíků. Nikdy jsem neviděla takovou radost dětí, dokonce i tekly slzy štěstí. Večer, když už si pro děti jeli rodiče, brečeli jsme všichni. Nejlepší prázdniny, na které nikdy nezapomenu.

Dlouhá Tereza 3. A

NORSKO

Můj zážitek z letošních prázdnin je brigáda v Norsku. Cesta byla velice zajímavá. Jeli jsme autem a cesta trvala 28 hodin. Náplň práce bylo natírat dřevěné fasády. První dům, který jsme natírali, byl v bohaté čtvrti, druhý byl v centru druhého největšího města Bergen. Čtyři dny před odletem jsme natírali červený rodinný dům na ostrově Askøy, kde jsme také bydleli. Předposlední den museli zůstat doma, protože celý den pršelo. V den odletu jsme ještě měli oběd od firmy se stavebním materiálem Max – Bo. Ve tři hodiny odpoledne jsme nastupovali do letadla a před pátou hodinou jsme byli na letišti v Praze. Cestou domů jsem se svezl autobusem, rychlíkem a poté autem.

V Norsku se mi velice líbilo a za necelý rok budu brigádu opakovat.

Hynouš Jiří 3. A

HORAŽDOVICE

Týden odpočinku, které jsem vyplnil tréninkem na novém kole. Za týden jsem najezdil okolo 500 km. Poslední týden v červenci mě čekal ještě příměstský tábor, na kterém jsem dělal vedoucího. Utekl jako voda a byl tu srpen. Hned 1. srpna jsem odjel na cyklistické závody Kolo pro život na Zadově. Závody skončily a já nastoupil od pondělí na brigádu do DDM Horažďovice. Celý srpen jsem se nezastavil až na pár akcí, jako byla pouťová zábava nebo pivní slavnosti. Ani jsem se nenadechl a už jsem zase tady a píše tuto zprávu. I přes samou práci jsem si prázdniny užil a věřím, že na ně budu dlouho vzpomínat.

Kotíš Jan 3. B

A ZASE HORAŽDOVICE

První prázdninové dny jsem strávila na táboře pro rodiče s dětmi jako vedoucí už druhý rok. Připravovala jsem jim program a aktivity v přírodě. Tábor trval 6 dní. Po skončení tábora pro rodiče s dětmi jsem odjela na skautský tábor. Do skautu chodím už 11 let. Tři roky vedu malé světlušky. S dětmi jsem hrála hry, vyráběla a učila poznávat přírodu. Naučili se spousty novým věcem například jak podat první pomoc nebo přežít v přírodě. Byli jsme i na výletu v Sušici. Společně jsme byli 14 dní a moc jsme si to užili.

Poté jsem byla vedoucí na příměstském táboře v Horažďovicích v přírodovědné stanici. Měla jsem na starost děti z prvního stupně. Ty poznávaly zvířata z cizích kontinentů, tradice ostatních zemí. Plnily různé úkoly. Po ukončení všech táborů jsem byla ráda, že už žádné děti nevidím.

Kovářiková Štěpánka 3. B

A SAMÁ PRÁCE...

Moje poslední prázdniny jsem trávila v práci. Můj každý den začínal tím, že jsem se vzbudila v 9:00. Poté jsem se nasnídala, šla se projít se psem a do práce. Když jsem přišla do práce, sestavila jsem stroj na točenou zmrzlinu a namíchala.

Když jsem zvedla mříž, začali se hromadit lidé. Přišel čas na oběd a já si konečně sedla a najedla se. Do té doby čas utíkal rychle, ale jakmile bylo po obědě, utíkal tak pomalu a já počítala minuty. Po osmi hodinách jsem si konečně oddychla a pustila se do umývání stroje.

Když jsem měla hotovo, šla jsem domů, tam se najedla, převlékla, protože jsem od té popraskané zmrzliny vypadala hrozně a šla jsem zase do práce. Tentokrát na bowling. Přišla jsem a má šéfová mi předala zástěru a kasu. Celý večer jsem byla na nohou, roznášela pití a pouštěla bowling. Většinou kolem jedné až druhé hodiny ranní jsem se vracela domů. Vykoupat a spát. Tak takhle jsem prožila své poslední prázdniny. Nebylo to nic moc, ale alespoň jsem si vydělala na věci, které potřebuji.

Nová Gabriela 3. B

HUBERTSKÁ JÍZDA A PLES

Listopad, a vlastně i prosinec jsou na lesnické škole v Písku měsíce poměrně hektické. Všechno začíná hubertským maturitním plesem a jízdou.

Hubertská jízda připadla na 13. listopadu. Přípravy začaly kolem sedmé hodiny ráno. Trubači nacvičovali své skladby, bohyně lovu Diana chystala své vlasy a šaty, svatý Hubert spěchal do školy na koni a třídy 4. A, B a 3. A, B se řadily do průvodu, spolu se sokolníky a psovody z celé školy.

Na cestu jim zahrála školní kapela POLOM (polooficiální muzika) několik jihočeských veselých lidových písní. Pohanská bohyně lovu Diana usedla po boku svatého Huberta do kočáru. Doprovod jim dělali ředitelka školy Mgr. Havelková, ředitel KŠH Ing. Topka a zástupce rodičů žáků, pan Kaiser. Druhý vůz obsadili trubači. Za kočáry se táhla dlouhá řada studentů, profesorů a přátel školy, někteří s sebou měli psy nebo dravce. Protože průvod byl velmi dlouhý, musela předem upozorněná policie ČR na některých křižovatkách zastavit provoz.

První zastávka byla u zemědělské školy, povinné fanfáry, zdravice a přípitky ředitelky a ředitele. Z balkónu radnice promluvila a pozdravila paní starostka a všechno se hrnulo k děkanskému kostelu narození Panny Marie, kde po půlhodině proběhla Svatohubertská mše.

Když už mají naši trubači a sbor ZUŠ hubertskou mši nacvičenou, předvedli ji i po hubertské jízdě v kostele v Oslově. Pro místní obyvatele je to vždycky svátek, kostel i přístupová cesta jsou osvětleny desítkami svíček, po mši se podává pečivo a punč. Pro mě důležité dvě věci. Své kamarády trubače celý den přijeli podpořit naši loňští absolventi Pavel Peška a Jaroslav Kadlec. Druhý světlý bod – mše vedená absolventem naší školy, páterem Jindřichem Löffelmannem. Proti politickému školení mužstva, které jsme zažili v poledne v Písku od polského kněze, neskutečně procítěné kázání plné pohody, přírody, zvěře a Boha...

Maturitní ples „HUBERTSKÁ“ se uskutečnila o den později, v sobotu 14. listopadu ve 20.00 hodin. Hned u vchodu byla vyskládaná bohatá tombola, zvěř na jehličí. Hlavní cenou byl daněk, sele, pergola i čokoládový dort.

Ples zahájili trubači lesnické školy. Potom se ujali slova třídní učitelé a zastupující ředitelka. Každý student si užil svých pět minut slávy, kdy na něj házeli mince pyšní rodiče, prarodiče, sourozenci a přátelé, kteří je podporovali. Celým večerem provázel moderátor, nechyběla dvě taneční vystoupení. Učitelé i studenti se bavili na parketu za doprovodu hudby Hogo Fogo Band, která hrála hodně a dobře. Pro ty, kteří dávali přednost jiným tanečním kracím, byla v bývalé uhelně otevřena párty s DJ.

Myslím, že maturitní ples dopadl výborně a lze si jen přát, abychom i my ho takhle zvládli příští rok.

Štěpán Fiala, Dominika Kandlová, Štěpánka Kovaříková, Lucie Šípková, Libor Šimůnek

KULATÉ KRÁLOVSTVÍ

Bylo nebylo, v dávných časech za lesy a horami leželo království. Nebylo to ale ledajaké království, bylo to kulaté království, nejen svými stavbami, ale i občané byli tvarem kuličky. Tomuto království vládl král Buřtík a měl dcerku jménem Tortilka. Už podle jejich jmen je jasné, že rádi jedli, jedli, ale až přespříliš a celé království s nimi.

Jednoho dne se trpaslíci z nedalekého lesa přišli podívat, jak se králi a princezně daří. Zvláštností na těchto čtyřech trpaslících bylo, že na rozdíl od ostatních byli hubení. Ve chvíli, kdy uviděli princeznu se lekli a se zděšením v očích jí řekli, že pokud nezhubne, nebude dlouho trvat a princezna vážně onemocní. Avšak princezna jejich varování nevěřila.

A jak trpaslíci pravili, tak se i stalo. Uplynuly pouhé 3 měsíce a Tortilka vážně onemocněla. Královský doktor po vyšetření Tortily řekl: „Milá princezno, vaše nemoc je způsobena vaší váhou. Pokud nezačnete cvičit a hýbat se, tak tu s námi dlouho nebudete“. „A jak to mám udělat?“, pravila princezna. „Já vám mohu domluvit prince Augusta, který už pomohl mnoha lidem“.

Neuběhl ani týden a na královský dvůr přijel August, který s sebou dovezl rotopedy, kola a další různé pomůcky na cvičení. August byl vskutku hubený a měl vypracované tělo, proto se do něj naše tlustoučká Tortilka zamilovala a začala se cvičením hned, aby se princovi líbila. Netrvalo dlouho a opravdu začínala hubnout a celé království s ní. Po pár měsících perného cvičení požádal August Tortilu o ruku a ona samozřejmě souhlasila. Byla svatba, a ne taková ta svatba se spoustou masa a cukrovím, byla jen zelenina a ovoce. A Tortila žila s Augustem dokud neumřeli.

1884 1885

130 let

**Slavíme 130 let
českého lesnického
školství v Písku!**

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 36, rok 2015

Do čísla přispěli: PhDr. Rudolf Slaba, Ing. František Čapek, František Krutský, Antonín Prech, Adéla Těhlová, Aneta Hroncová, Kateřina Hailová, Štěpán Fiala, Dominika Kandlová, Štěpánka Kovaříková, Lucie Šípková, Tereza Dlouhá, Jan Kotiš, Jiří Hynouš, Gabriela Nová, PhDr. Libor Šimůnek / foto: autoři článků, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek / grafická úprava: prof. František Doubek a praam studio / sazba a technická realizace: praam